În lumina exigențelor Programului aprobat de partid privind dezvoltarea continuă a mișcării sportive

CE SE ÎNTREPRINDE PENTRU ÎNDEPLINIREA OBIECTIVELOR DE REPREZENTARE SUPERIOARĂ A SPORTULUI ROMÂNESC PE PLAN INTERNAȚIONAL ȘI OLIMPIC?

PROMISIUNILE DE IERI — CERTITUDINILE DE AZI — SPERANȚELE DE MÎINE

Judo

Pînă mai ieri aflat la... adolescență, judo-ul românesc a pășit pragul maturității, fapt atestat nu numai de creșterea continuă a numărului de practicanți ai acestei discipline (îndeosebi în centrele din provincie), ci și de rezultatele mereu mai bune obținute pe plan internațional. Făcînd parte din marea familie a sporturilor olimpice, judo-ul a avut la dispoziție o perioadă de cîțiva ani pentru a „prinde rădăcini", pentru a cumula experiență, pentru a-și căuta și stabili liniile de dezvoltare. Dar, această perioadă a trecut și **judo-ul românesc are de-acum în față importante obiective pentru prima sa participare olimpică**, la J.O. din 1980.

Ne-am propus astăzi să vedem cum a pășit judo-ul nostru în noul ciclu olimpic.

DOVADA POPULARITĂȚII: 16 000 DE SPORTIVI ; A VALORII: PRIMELE MEDALII EUROPENE !

Dinamica dezvoltării judo-ului este deosebit de spectaculoasă : în nici 10 ani de activitate s-a ajuns la 201 secții afiliate, care cuprind peste 16 000 de sportivi ! Cadrele tehnice sînt reprezentate în momentul de față de 153 de antrenori și 240 de instructori, cifrele aflîndu-se în continuă creștere.

În perioada scursă de la ediția trecută a J.O. s-au afiliat alte 19 secții, au fost legitimați 2 300 de sportivi, iar de pe băncile I.E.F.S. au ieșit 5 noi absolvenți cu specializare.

La rîndul său, dinamica rezultatelor a fost și ea la fel de spectaculoasă. Edificatoare în acest sens este comparația între performanțele obținute în 1976 și cele din 1977 la două mari competiții : **campionatele balcanice și campionatele europene.** Dacă anul trecut se obțineau la Balcaniada de la Sofia 2 medalii de aur la individual și o medalie de argint la echipe, **rezultatele realizate la ediția din acest an au fost net** superioare : 6 medalii de aur, dintre care 5 la individual și una la echipe ! Că nu a fost vorba de o simplă conjunctură favorabilă, aveau să o dovedească rezultatele de la campionatele europene, desfășurate o lună mai tîrziu în orașul vest-german Ludwigshafen. **În compania reprezentanților a 28 de țări, judoka români au obținut două medalii de bronz** (una prin **Arpad Szabo** la cat. 60 kg și a doua, deosebit de valoroasă, în întrecerea pe echipe) și două locuri V, ceea ce înseamnă o ascensiune evidentă față de ediția precedentă, la care se realizaseră doar două locuri V ! **Saltul înregistrat, cu totul remarcabil, s-a datorat nu atît acumulărilor, cît mai ales curajului cu care federația a trecut la restructurarea lotului reprezentativ...**

CREDIT PENTRU „CEI DE MÎINE" !

Hotărît lucru, a promova în lotul reprezentativ o serie de sportivi tineri, fără o carte de vizită internațională, nu e un lucru prea simplu. Totuși, federația a făcut acest pas, creditîndu-i pe „cei de mîine" și restructurînd lotul național în proporție de 90% ! Dealtfel, la C.E. de la Ludwigshafen, echipa României, care avea să devină a treia echipă din Europa, a avut cea mai scăzută medie de vîrstă (21 de ani), lucru demn de luat în seamă cu atît mai mult cu cît în judo limita superioară a junioratului este... 20 de ani ! Iată, dealtfel, vîrstele componenților echipei României : **A. Szabo — 19, N. Constantin — 20, C. Roman — 24, T. Mihalache — 21, Gh. Nache — 24, D. Udvari — 20, I. Codrea — 25.** Pe aceeași linie a întineririi, judo-ul nostru a lansat o măsură unică în activitatea de performanță de la noi : limită superioară de vîrstă la Divizia A — 25 de ani ! Este, fără îndoială, o măsură curajoasă, dar care nu a întîrziat să dea roade. Numai în acest fel s-a putut renunța la „balastul" sportivilor plafonați, în locul cărora au apărut și continuă să apară elemente de real talent și de certă perspectivă din „noul val".

ȘCOALA ROMÂNEASCĂ S-A ÎNSCRIS LA CUVÎNT !

Numai pe bătrînul continent există o mulțime de țări cu școli proprii (și renumite !) de judo. Este cazul U.R.S.S., R.D. Germane, Olandei, Angliei, Italiei și Spaniei — ca să le amintim pe cîteva dintre cele mai puternice. Și, totuși, la recentele „europene", echipele ultimelor 4 țări s-au clasat după echipa României, a cărei școală de judo abia începe să prindă contur. O serie de tehnicieni români sînt bine cotați peste hotare. Datorită nivelului avansat de cunoștințe, a devenit posibilă elaborarea unui program nou de clasificare tehnică, adaptat la calitățile sportivilor români. Concepția de pregătire românească, bazată în principal pe o excelentă antrenare a componentei fizice, își spune cuvîntul, în întrecerile internaționale sportivii noștri reușind să dovedească mai multă prospețime în finalurile de meciuri, cînd își domină adversarii. Firește, s-a făcut doar primul pas pe acest drum și mai sînt multe de pus la punct, dar esențialul ni se pare că această concepție românească a apărut, că există și că se dovedește inspirată.

Componenta de tehnică nu a fost nici ea neglijată, avînd și în judo, ca și în alte discipline, un rol determinant. La acest capitol consemnăm un alt unicat în sportul românesc — **obligativitatea susținerii** (și trecerii) **unui examen de tehnicitate de către absolut toți participanții la campionatele republicane, înaintea intrării în concursul propriu-zis.** Despre exigența comisiilor judecătoare la aceste examene vorbesc elocvent cei 100 de judoka respinși la ultimul test, respinși și, deci, puși în imposibilitate de a evolua în cadrul campionatelor.

În sfîrșit, se cuvine să subliniem aici și aportul Catedrei de judo de la I.E.F.S., mereu mai productivă în ultimii ani.

DE LA LOT LA CLUB, CA DE LA CER LA PĂMÎNT !...

În judo, diferența dintre activitatea loturilor reprezentative și cea de la cluburi oferă un contrast izbitor. Firește, loturile dispun de condiții tehnico-materiale superioare — în ultima vreme, mai ales, C.N.E.F.S. a reușit să creeze și acestei discipline un cadru excelent pentru abordarea marii performanțe —, dar, coborînd la nivelul cluburilor, constatăm o activitate mult prea modestă care se caută a fi justificată exclusiv prin baza materială mai puțin consistentă. Să aruncăm o privire asupra modului în care este organizată și se desfășoară activitatea în cluburi și secții, căutînd să depistăm cauzele REALE ale rezultatelor frapante în comparație cu cele ale loturilor reprezentative.

În primul rînd se impune a fi subliniată optica cel puțin curioasă de desființare a unor secții cu tradiții, cum a fost cazul celor de la Rapid București. Metalul București, Șc. sp. 2 București, C.S.M. Reșița, Oțelul Galați, Metalul Brăila etc. În general, la baza acestor desființări s-a aflat neînțelegerea forurilor de sport județene. Dealtfel, ca să concretizăm, C.J.E.F.S. Sibiu, Galați, Alba, Caraș-Severin, ca și C.M.E.F.S. București pot fi citate ca exemple negative. Nu același lucru se poate spune despre unitățile similare din **Harghita, Iași** și **Bacău,** care mențin ridicată cota interesului față de sportul în kimono.

O a doua problemă ar fi cea a antrenorilor. Doar o mică parte dintre antrenorii de judo sînt încadrați cu normă întreagă la cluburi, restul avînd statut de plată cu ora. La nivelul Diviziei A, spre exemplu, din cele 12 secții doar... 4 au antrenor cu normă întreagă ! !

Poate că și datorită acestei situații pregătirea sportivilor la cluburi este, în general, departe de cerințele pe plan internațional și am oferi, pentru edificare, un exemplu recent pe care ni l-a dat secretarul F.R. Judo : convocați la lotul reprezentativ după o lună de „pregătire" la clubul lor (Dinamo Brașov), sportivii I. Petrov și N. Vlad au făcut febră musculară după primul antrenament cu reprezentativa ! ! Se pune întrebarea firească : **cum s-au pregătit la club acești sportivi, sau, mai simplu, S-AU PREGĂTIT ? !** Și exemplul nu e singular.

NICI O COMPETIȚIE ÎN 4 LUNI ? !

Spuneam mai sus că în privința calendarului competițional intern s-a realizat o foarte bună eșalonare pe categorii de vîrstă. Numărul competițiilor rămîne însă mic, iar o problemă care trebuie să preocupe serios federația de specialitate este cea a organizării unei întreceri pe timpul verii, avînd în vedere faptul că din luna mai și pînă în septembrie NU EXISTĂ NICI O COMPETIȚIE.

Și întrecerile internaționale sînt încă insuficiente. O statistică recentă a F.I.J. a dat posibilitatea comparării numărului de întîlniri internaționale susținute într-un an de judoka din toate țările afiliate. Ca să dăm un singur exemplu, la cat. 70 kg, sovieticul **Vladimir Nevzorov,** campionul olimpic de la Montreal, a susținut în anul olimpic 53 de întîlniri, în vreme ce reprezentantul nostru la aceeași categorie, **Cornel Roman,** a susținut doar... 7 ! Contactul permanent sau cît mai des cu cei mai buni sportivi din lume este proba cea mai elocventă a stadiului de pregătire, a creșterii (sau... descreșterii) valorice.

Judo-ul românesc a pășit, deci, pragul maturității, obținînd afirmarea pe plan internațional. Acest prim an al noului ciclu olimpic este de bun augur promițînd, dar și obligînd în același timp. Mai sînt destule probleme care se cer rezolvate, mai sînt puncte neclare, mai sînt bariere de trecut. Sperăm, însă, că tînărul și pasionatul activ al judo-ului românesc va ști să rezolve toate problemele și să se mențină pe drumul la capătul căruia se află debutul olimpic !

Horia ALEXANDRESCU

Tir

CINE ȚINTEȘTE PODIUMUL OLIMPIC TREBUIE SĂ PROGRESEZE MAI MULT ȘI MAI REPEDE

Unele dintre trecutele rezultate ale trăgătorilor români, în primul rînd cele — nesatisfăcătoare — de la Montreal, au oferit posibilitatea unei constatări mai puțin îmbucurătoare : tirul nostru a pierdut, într-o oarecare măsură, contactul cu țările fruntașe pe plan mondial (R. D. Germană, S.U.A., R. F. Germania, U.R.S.S.). Decalajul se datorează, printre altele, ritmului prea scăzut al progresului — vizibil totuși ! — al țintașilor români în comparație cu acela, foarte ridicat, al sportivilor din țările de care aminteam. Tocmai de aceea, în anul postolimpic, primul din ciclul olimpic 1977—1980, sarcinile fundamentale ale diriguitorilor și specialiștilor din tirul nostru au fost elaborarea celor mai eficiente modalități de accelerare a creșterii performanțelor și găsirea căilor de revenire printre cei mai buni din lume. Lărgirea ariei de selecție și practicare a tirului, modernizarea pregătirii, accentul pus asupra capitolelor fizic și psihic, în antrenamente și concursuri, iată tot atîtea probleme de rezolvat, tot atîtea premise esențiale pentru readucerea tirului printre disciplinele fruntașe ale mișcării noastre sportive.

În analiza modului în care au fost pînă în prezent îndeplinite obiectivele de progres și afirmare a tirului românesc, în lumina cerințelor și exigențelor Programului de dezvoltare a mișcării sportive pînă în anul 1980, considerăm necesar să pornim de la situația existentă în probele olimpice.

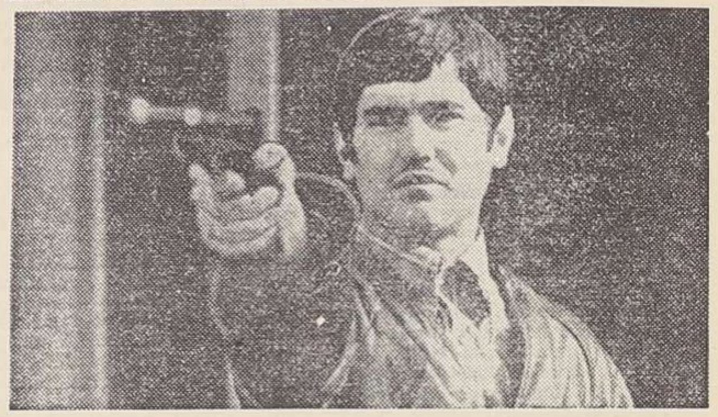

Abia depășind vîrsta junioratului, Laurențiu Pop *atacă cele mai înalte poziții ale pistolului precizie.*

TINERETULUI I S-A ACORDAT ÎNCREDERE, TINERETUL CONFIRMĂ

Pistolarii **de la precizie** au făcut în ultima **vreme un** real salt calitativ. Cvartetul alcătuit din **L. Stan, L. Pop, M. Trușcă** și **L. Giușcă** a „prins" cîteva rezultate în jur de 560 p (Stan a realizat chiar un nou record național, cu 566 p). Fapt și mai important : cu excepția lui Giușcă, aceste cifre au fost înregistrate în întreceri internaționale, cu o participare valoroasă.

Faptul este revelator. Pistolul precizie făcea parte dintre probele deficitare ale tirului românesc. (În afara medaliei de argint de la München — sînt 5 ani de atunci... — pistolarii de la liber nu ne-au mai produs satisfacții majore). Se pare însă că ofensiva declanșată din toamna anului trecut pentru redresarea probelor din această categorie își arată acum roadele. S-a acordat încredere tineretului : Pop de-abia a depășit vîrsta junioratului, Stan și Trușcă au 24 de ani. Volumul de muncă și conținutul procesului de antrenament s-au schimbat în bine — se vede clar — mai ales în cadrul cluburilor cărora le aparțin cei 4: Dinamo și Steaua.

Drumul este bun, dar e de-abia la început. Pentru că aceste rezultate sînt, încă, performanțe de excepție. Și, în plus, pentru că sînt prea puțini trăgătorii de la precizie care se află în fruntea piramidei, chiar dacă celor 4 îl adăugăm și pe **Dan Iuga.** Ceea ce înseamnă că abia se poate alcătui o echipă în vederea unui concurs internațional de valoare.

ASTĂZI — VALORI SIGURE, DAR MÎINE ?...

Sînt semne că proba de pistol viteză se află, în continuare, la nivelul seniorilor, pe mîini bune. La Balcaniada de la Atena, echipa **Ion — Iuga — Atanasiu — Gered** (a lipsit titularul **M. Stan** !) a depășit cu 1 punct vechiul record național și balcanic, totalizînd excepționala cifră de 2372 p, superioară cu 2 p recordului mondial oficial, deținut tot de echipa României (Madrid, 1975). Justificate speranțe, așadar, pentru ca la orice competiție să aspirăm justificat la un loc pe podium, atît la echipe cît și la individual. Cea mai apropiată ocazie va fi oferită chiar de Capitala țării, care va găzdui, între 29 august și 5 septembrie, Campionatele europene la arme cu glonț. Totuși există semne de întrebare, destul de grave, privind perspectiva. Este vorba de faptul că, dintre actualii juniori, nici unul nu se poate apropia cît de cît de cei 5—6 seniori de valoare. La juniori, categoria este marcată în concursurile interne cu cifre submediocre, pînă în 585—588 p.

Un serios semnal de alarmă la adresa specialiștilor și cluburilor care au secții de pistol viteză !

CUM SE FACE SCHIMBUL DE ȘTAFETĂ ?

Realizînd 597 p la „Cupa țărilor latine și Greciei", **M. Marin** se detașa net la 60 fc. Din păcate însă țintașii noștri ating destul de rar aceste cifre. Am pierdut Balcaniada 1977 la această probă în care, nu cu mulți ani în urmă, România situa 4 țintași pe primele 5 locuri. Pe undeva lucrurile ar părea normale. La nivelul echipei reprezentative, generația din jurul lui **N. Rotaru** a fost înlocuită cu alta, mai tînără, aceea grupată în jurul lui **I. Codreanu.** Așa că, trebuie lucrat în continuare la toate capitolele, de la cel al tehnicii de tragere pînă la acela al abordării marilor concursuri. Schimbul de generații trebuie rapid efectuat căci, să nu uităm, în aproape fiecare întrecere internațională se înregistrează 598—599 p, iar recent, la un concurs de la Bydgoszcz, o femeie realiza 600 p din tot atîtea posibile... În plus, aceleași C.E. de la București vor însemna, după Montreal, primul examen serios în care pușcașii de la 60 fc vor încerca să-i reabiliteze pe înaintașii lor care s-au prezentat nesatisfăcător la Olimpiada din 1976.

DIN NOU DESPRE „PROBELE DEFICITARE"

– Dialog cu G. BARANI, secretarul federației –

— Tovarășe Gavrilă Barani, la Consfătuirea din toamna trecută, de la Snagov, s-au trasat, printre altele, și liniile directoare pentru un nou ciclu olimpic. Acum, la aproape un an de la acest eveniment, v-am ruga să treceți în revistă cîteva aspecte ale procesului de rezolvare a problemei probelor deficitare din tirul românesc.

— Pentru reînnoirea efectivelor de trăgători tineri, capabili de progres în scurt timp, am recomandat selecția ca pe un obiectiv prioritar. De ce ? Pentru că, pînă atunci, selecția s-a făcut la noi fără a se ține seama de efortul specific necesar în tir, fără a se apela la teste științifice de depistare a elementelor apte de rezultate mari în această disciplină atît de deosebită față de altele. Era, așadar, necesar să fie restructurată modalitatea învechită de a privi selecția. Tot ca un obiectiv primordial al primului din cei 4 ani ai noului ciclu olimpic s-a stabilit ca în concepția de pregătire să se țină cont de relația om-armă-țintă, să se urmărească modelarea antrenamentelor în funcție de condițiile diferite ale fiecărui concurs. Nu trebuie să uităm că, în tir, am pierdut Olimpiada de la Montreal, tocmai din aceste motive.

— S-a urmărit, în final, modernizarea pregătirii în tir. Au apărut rezultatele acestor acțiuni ?

— Prea puțin față de cît ar fi trebuit. De pildă, la Balcaniadă, numai pistolarii, atît cei de la viteză cît și cei de la precizie, au realizat rezultate de valoare internațională. În schimb, pușcașii au rămas datori.

— Ce-și propune federația, în această situație ?

— Vor fi luate măsuri împotriva celor care nu vor să înțeleagă că nu avem nevoie de antrenamente conduse după inspirație, cum fac din păcate majoritatea antrenorilor ; că progresul tirului nu se poate baza decît pe un antrenament științific.

— Aveți în vedere și alte acțiuni ?

— Desigur. Ne gîndim să coborîm limita superioară a vîrstei junioratului, creînd astfel posibilitatea începerii mai devreme a tirului cu pușca liberă din cele 3 poziții a cîte 40 f. După cum se știe, juniorii trag cu pușca standard, și numai 3×20 f. De asemenea, este în studiu introducerea la campionatele naționale a unor probe în picioare și în genunchi pentru juniori, realizîndu-se astfel cointeresarea antrenorilor și cluburilor pentru pregătirea în vederea atingerii unor cifre înalte la toate probele olimpice — de pildă, în jur de 1 170—1 180, la 3×40 f — în care tirul românesc să se poată afirma pe plan internațional.

LA TALERE — REGRESE

Dificilă este situația talerelor turn și șanț, probe olimpice în care cu ani în urmă reprezentanții României culegeau onorante succese internaționale. Penuria de specialiști autentici, de antrenori cu vocație este evidentă. Nu există decît cîteva centre numărate pe degete în care se practică talerele. Elocvent este faptul că, pe plan național se afirmă (oarecum) o asociație sportivă sătească (Unirea Joița), un club provincial (Vînătorul Timișoara) și unul bucureștean (Olimpia). Dacă mai adăugăm clubul Steaua (cu o producție slabă de tineri de valoare), C. S. Baia Mare (cu un frumos poligon, neacoperit, însă, de rezultate pe măsură) și Petrolul Ploiești (secție recentă, aflată în stadiul selecției) am întocmit întreaga hartă a talerelor, săracă în centre, în antrenori, în sportivi. Sigur, medalia de bronz de la C.E. (1976, prin **A. Oster**) constituie o performanță, dar nu atît de strălucită în condițiile în care, cu ani în urmă, taleriștii români obțineau medalii olimpice de aur !

„CLASĂ INTERNAȚIONALĂ", DAR CE NIVEL AU PERFORMANȚELE ?

Cu cîțiva ani în urmă a fost elaborat și pentru trăgători un regulament de clasificare, conform căruia, odată îndeplinite anumite cifre, unui sportiv i se pot acorda titlurile de sportiv de categoria a II-a, I, sau de clasă internațională. Din păcate, însă, în multe cazuri, acest regulament de clasificare, care s-a voit stimulator pentru fiecare sportiv în lupta cu el însuși, s-a transformat într-un scop în sine. Mulți dintre antrenori, multe dintre cluburi își fac un titlu de glorie, la adăpostul căruia să poată vegeta în liniște, din a avea un oarecare număr de sportivi de clasă internațională. Se consideră o menire împlinită a reuși să faci 2, sau 5, sau 8 trăgători din această categorie. Se fac deseori auzite astfel de exclamații : **„Cum, tovarășe, dar noi avem atîția sau atîția țintași de clasă internațională. Nu se poate spune despre noi că nu muncim, că nu avem rezultate !"** Și totuși, uite că se poate ! Să exemplificăm. Un trăgător senior realizează nu mai puțin de 4 norme internaționale : 1134 p la 3×40 f, 590 p la 60 fc, 380 p la poziția în genunchi, și 360 p la poziția în picioare. Sau : o junioară trage 586 p la pușcă standard, 60 fc. Altfel spus, realizează și ea o normă de categorie internațională. Se pun întrebările : ce concursuri internaționale s-ar putea cîștiga cu aceste cifre ? Nici unul ! Și : actualmente există în tirul românesc 197 de trăgători de categorie internațională, mulți în activitate ; înseamnă că toți aceștia pot concura cu succes în orice întrecere internațională ?

E adevărat că există o neconcordanță flagrantă între titulatura de trăgător de clasă internațională și valoarea cifrei cu care ea poate fi obținută. Federația ar trebui să mediteze la acest aspect și să facă propunerile de rigoare în ideea că trecerea succesivă a acestor trepte valorice, **care sînt clasificările, înseamnă numai pași spre un alt scop, scopul ultim, reprezentarea cu cinste a culorilor patriei în competițiile internaționale.**

Ilie Codreanu *se afirmă ca unul dintre cei mai valoroși pușcași ai generației sale. Cea mai bună performanță : titlul de vicecampion la C.E. de pușcă cu aer comprimat din Andorra. Așteptăm performanțe asemănătoare și la pușcă liberă.*

În acțiunea de redresare a probelor deficitare din tirul nostru, inițiată după Olimpiada de la Montreal, s-au obținut cîteva succese. Sînt pași de început, care trebuie, însă, continuați cu fermitate.

- **Printre acestea, se numără ridicarea medici cifrelor de la pistol liber, de la 540—545 pînă la 550 și uneori chiar mai mult. Trebuie ca această medie să crească pînă spre 560 p, singura bază solidă a salturilor spre 565—570 p, competitive cu adevărat pe plan mondial.**
- **S-au efectuat etape importante în schimbarea concepției antrenorilor privind selecția și pregătirea în sensul modernizării lor pe baza modelării, științifizării, diversificării mijloacelor și metodelor de lucru, fără a considera problema rezolvată : mai există, încă, destul empirism în cadrul multor cluburi.**
- **Este în curs de finisare un vast proces de întinerire la nivelul loturilor reprezentative. Din păcate, această acțiune se desfășoară lent în raport cu alte țări cu tradiție în tir.**
- **Două sînt probele mult rămase în urmă : pușca liberă 3 x 40 f și talerele (turn și mai ales șanț). Eforturile cluburilor, antrenorilor și federației trebuie canalizate în această direcție. Numai contribuția la cel mai înalt nivel a tuturor armelor poate conferi tirului românesc caracterul de omogenitate și posibilitatea de a oferi satisfacții iubitorilor acestui sport și realizări onorante mișcării noastre sportive.**

Materiale realizate de Radu TIMOFTE

PÎNĂ CÎND UN SPORT „RĂMAS ÎN URMĂ"?

Haltere

Este cunoscut faptul că halterele se numără, de mai multă vreme, printre ramurile sportive rămase în urmă, performanțele și succesele în această disciplină fiind, în general, sub nivelul condițiilor și al cerințelor de reprezentare a sportului românesc pe plan internațional. Nu uităm, desigur, unele reușite ale anilor trecuți și nici realizările din 1976 : locul 2 pe echipe la „Balcaniada" de la Drăgășani și locul 6 obținut de Ion Hortopan **la C.E. de la Berlin, dar — din păcate — ele sînt singurele excepții de pe o lungă listă de rezultate fără valoare, mediocre.**

O situație ceva mai bună, dar nu de natură să mulțumească pe deplin, se prezintă la juniori. Anul trecut, la C.M. și C.E. de juniori de la Gdansk, Ion Buta **a obținut două medalii de argint și tot atîtea de bronz, iar la „Cupa Dunării", desfășurată recent la Trencin (Cehoslovacia), tinerii halterofili români au ocupat locul secund, doi dintre ei —** Mircea Tuli **și** Petre Dumitru **— clasîndu-se pe primele locuri. La același capitol notăm cu satisfacție frumoasa comportare a juniorilor noștri la recenta ediție a C.M. și C.E. de la Sofia, competiție în care s-au remarcat, în mod deosebit,** Eugen Chivu, Serghei Klimov, Cristian Matees **și** Tiberiu Kiskalo.

Rămînerea în urmă de care aminteam — evidentă mai ales la nivelul seniorilor — se explică prin mai multe cauze, una dintre cele principale fiind, după părerea noastră, munca slabă, necorespunzătoare care se desfășoară în majoritatea secțiilor din cluburi și asociații, numărul redus al celor cuprinși în activitatea competițională de performanță.

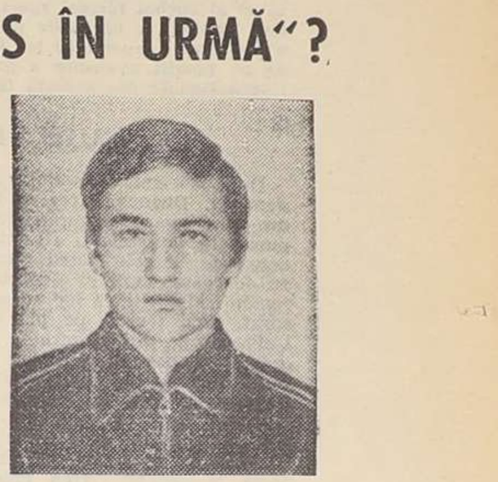

DRAGOMIR CIOROSLAN

CE PĂRERE AVEȚI, TOVARĂȘI ANTRENORI ?

La ora actuală, în evidența federației de specialitate figurează 51 de secții afiliate și aproximativ 1500 de sportivi activi, pregătiți de 57 de antrenori. După părerea noastră, foarte puțin ! Printre centrele mai importante, unde activitatea este urmărită cu deosebită atenție de federația de specialitate, se numără București, Cluj-Napoca și Constanța, unde, dealtfel, și rezultatele sînt mai bune, promițătoare. Antrenorul **Lisias Ionescu** (Chimpex Constanța) ne spunea că, de exemplu, dintre actualii juniori (aproape 100 pe care-i are în secție) **Petre Dumitru** se detașează clar, că el poate deveni un halterofil de valoare internațională dacă la actuala sa performanță (280 kg la cat. mijlocie) va mai adăuga 40—50 kg. Obiectivul este realizabil, deoarece în prezent P. Dumitru este cu 4 kg sub limita greutății prevăzută la această categorie. La Cluj-Napoca, antrenorii **Tiberiu Roman, Ion Cătănici, Ladislau Barabas** (C.S.M.) și **Ștefan Javorek, Spiridon Herghelegiu** și **Francisc Szatmari** (Clujana) se străduiesc, de asemenea, să promoveze elemente tinere, talentate, dar din păcate, după un salt îmbucurător, acestea nu reușesc să ajungă la performanțe deosebite cînd depășesc vîrsta junioratului (frații **Alexandru** și **Ștefan Kiss, Șt. Palos** etc.). În prezent, se vorbește mult de tînărul **Tiberiu Kiskalo,** care este într-adevăr foarte talentat și are rezultate bune pentru vîrsta sa (16 ani și jumătate). Să sperăm că nu se va pierde și el în anonimat, așa cum s-a întîmplat cu mulți alți tineri.

La „Olimpia" București, antrenorii **Ilie Ienciu, Mihai Constantinescu** și **Iosif Vlădăreanu** muncesc pentru a asigura „schimbul de mîine", dar, deocamdată, din această secție au reușit să se afirme doar două elemente de perspectivă : **Vasile Cocioran** și **Virgil Dociu.** Prea puțin !

Considerăm că la cele mai mari secții din Capitală, „Steaua" și „Rapid", unde ar trebui să se pună un accent deosebit pe realizarea unor performanțe ridicate, rezultatele lasă mult de dorit. La clubul Steaua, în afară de **Dragomir Cioroslan,** nu putem vorbi de nici un performer de talie internațională ! Or, după cum se știe, aici, ca și la Rapid, sportivii se bucură de condiții optime de pregătire. Progresul mediu prevăzut la 15 kg (pe categorii) — ca să luăm un singur punct de referință — nu a fost realizat, în 1976, de mai mulți dintre halterofilii de la Steaua. Mai mult, unii dintre ei (**V. Căpriceru, V. Groapă, M. Parapancea**) bat pasul pe loc, se mențin la un nivel departe de cerințe și așteptări. Ce părere au antrenorii **Șt. Achim** și **C. Dumitru** (Steaua), **Virgil Lefter** (Rapid) despre situația nesatisfăcătoare a secțiilor pe care le conduc ? Pot fi ei mulțumiți doar cu unele titluri de campioni pe care le cuceresc de ani de zile, fără să țină seama de faptul că rezultatele obținute de elevii lor — unii evident plafonați, fără perspective de progres — nici nu se apropie de nivelul performanțelor mondiale?

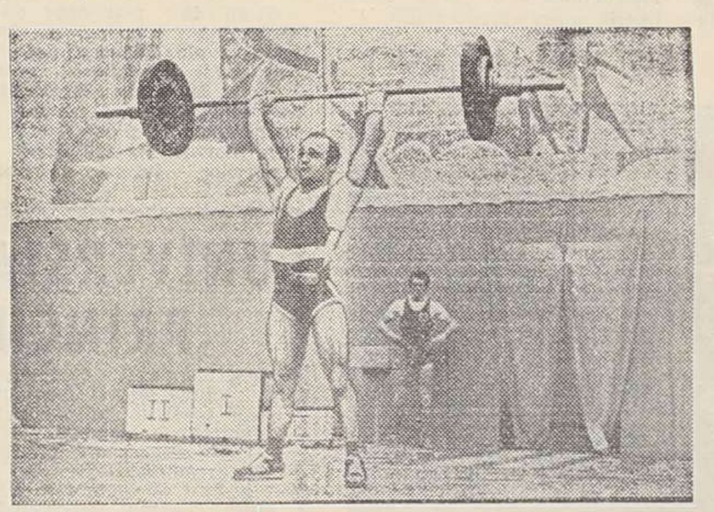

ION HORTOPAN

CÎND SE FAC CONCESII DE TOT FELUL...

În continuare, vom enumera cîteva cauze care duc la plafonarea unor sportivi, la lipsa lor de progres de care aminteam mai sus.

Cu toate că federația a indicat unele puncte precise privind metodica de antrenament, ele nu sînt respectate în majoritatea secțiilor de haltere. De pildă, se cere ca sportivii fruntași să ridice într-un ciclu săptămînal de antrenament 40—60 de tone, cu o intensitate variind între 70—100 la sută, dar din păcate aceste cifre figurează doar pe fișele sportivilor și în caietele antrenorilor!

În marea majoritate a secțiilor se desfășoară o muncă în salturi, o pregătire oarecum corespunzătoare doar cu puțin timp înaintea unui obiectiv (campionat, concurs), după care urmează... relaxarea !

Nici antrenamentului multilateral nu i se acordă atenția cuvenită. Se știe că deși halterele sînt un sport specific de forță, nu trebuie neglijate alte obiective cum ar fi mobilitatea și viteza în execuție, care se cîștigă numai prin practicarea altor discipline, în frunte cu gimnastica, atletismul sau unele jocuri. **În fine, am mai putea aminti faptul că unii antrenori și sportivi s-au dovedit refractari la metodele de pregătire impuse de federație, declarîndu-se de acord în vorbe, dar, în fapt, lucrînd tot după cunoștințele lor, de mult depășite. Pe de altă parte și munca de selecție a lăsat de dorit, atît în asociații, cluburi cît și în loturile naționale. Au fost sportivi a căror pregătire a durat ani de zile, fără a se sesiza (cine alții decît antrenorii ?) că elemente fără perspectivă (V. Deac, Gh. Miinea, St. Kreicik, St. Szatmari etc.) nu au ce căuta în loturile sportivilor fruntași.**

AȘA TREBUIE ÎNCEPUT : CU COPIII ȘI JUNIORII

În lumina cerințelor Programului general de dezvoltare a mișcării sportive, federația de specialitate a început, în acest an, o lăudabilă acțiune de depistare a elementelor tinere. Testarea viitorilor halterofili se face îndeosebi în școli. Primele rezultate sînt îmbucurătoare. **Pînă în prezent, aproape 4 000 de tineri au fost testați, în întreaga țară, dintre care 900 la Cluj-Napoca și cîte 600 în București și la Constanța.** Cîți dintre aceștia vor rămîne însă fideli halterelor ? Greu de spus. În orice caz, selecția va trebui să aibă continuitate, să fie riguroasă și exigentă. Numai acei tineri care sînt bine dotați din punct de vedere fizic trebuie reținuți pentru a-și continua pregătirea în secțiile de performanță. Specializarea timpurie (11—13 ani) constituie, de asemenea, un obiectiv important al federației noastre, și în acest scop s-a desfășurat primul campionat pentru copii (50 de participanți). Dintre aceștia s-au remarcat **Olimpiu Chindriș** (C.S.M. Cluj-Napoca), **Nicolae Bîrsan** (Energia Buc.), **Radian Bratu** (Petrolul Ploiești), **Mircea Burla** (Gloria Bistrița). A fost un prim pas ; sperăm că nu ultimul !

Convingerea noastră este că, la fel ca în oricare alt sport, printre practicanții halterelor — al căror număr ar trebui să crească substanțial — există multe talente, care, pregătite cu grijă și competență, pot obține în viitorul apropiat rezultate superioare celor actuale.

Este însă necesară o eficiență mai mare în acțiunea de selecție, care nu trebuie să se rezume la cele cîteva centre cu tradiție în acest sport. Se impune, de asemenea, stabilirea unor obiective care să vizeze nu numai victorii sau locuri fruntașe, ci — în primul rînd — creșterea valorii performanțelor. Nu mai vorbim de faptul că, în toate secțiile de haltere, va trebui asigurată îndeplinirea mediei de 20 de kilograme în creșterea rezultatelor pentru fiecare categorie de greutate. Lipsurile semnalate arată că sînt încă multe alte direcții de acțiune în ceea ce privește procesul de instruire din secțiile cluburilor și asociațiilor, chiar la loturile reprezentative.

Cum arătam, există toate posibilitățile ca sportul halterelor să iasă din anonimat, să se afirme tot mai convingător în arena internațională și (de ce nu ?) la apropiatele campionate mondiale și la Jocurile Olimpice.

Ion OCHSENFELD